

Anni Mathiesen
Alder: 64 år
Sted: Århus
Job: Tidligere sekretær, nu førtidspensionist
Gigt: Lettere slidgigt
Civil status: Gift, mand arbejdsløs
Fritidsinteresser: Ansat i FNUG
Dato for besøg: 21.10.08, kl. 15-20
Interviewer: Birgitte og Henrik

“Dem havde jeg ikke set før, og jeg ville ikke stole på at snippen holdt”

LIVSSTIL

Anni Mathiesen bor i hjertet af Århus, i et mindre byhus sammen med sin mand og hans datter. Det er oftest ham der handler, da han nyder og laver mad, og det ikke interesserer Anni så meget. De handler i Føtex og de små specialbutikker i bymidten. Vi følger hende ud at købe ind, og laver derefter mad sammen med hende.

Anni har lettere slidgigt i fingre og arme. Til daglig betragter hun det ikke som et stort problem, hun har lært at leve med det.

Krydderipose

“Riv her”, står der, og det gør Anni. Der sker dog ingenting, og efter at have kigget længe på krydderiposen og vendt og drejet den giver hun op. “arhh, så står der også en saks der på den anden side”, siger hun lettere irriteret. Derefter tager hun en saks, og får hurtigt klippet

den øverste del af. Det er nu tydeligt at posen er åben, for der drysser krydderi ud. Det er dog stadig ikke nemt for Anni at få posen på, da der stort set ingenting er at få fat i, og hun bruger lang tid på at få “lynlåsen” op. Hun klipper mere af, og kan stadig ikke få den op. “Nej, det er da dumt”, udbryster hun undervejs. Til sidst får hun den op, og udbryster et ironisk “Yeahh”. Det hele tager omkring halvandet minut.

Honning

“Neej, hvor smart” var det første Anni udbrød, da hun så bøtten med honning. “Den er logisk at åbne”, siger hun også. Hun går frisk til den, men kan ikke få brudt forseglingen med neglen. “Den var ikke så nem”, siger hun. Det begynder altså positivt, og hun vælger faktisk emballagen til, fordi den signalerer at den er nem at åbne, men det ender som en dårlig oplevelse.

Tandbørster

Vi har hjembragt to forskellige emballagetyper til tandbørster. Den ene er en traditionel blisterpak med pap på bagsiden, og den anden er en ny, uprøvet type. Vi vil se hvordan hun oplever dem.

Den nye type har en tydelig anvisning på siden, og Anni har ingen problemer med at åbne den med neglen. “Og den kan lukkes igen, nej hvor smart” er kommentaren. Ved den anden type er hendes indgangsvinkel negativ, og hun fortæller om hendes (negative) oplevelser med emballagetyperne. Hun opdager først efter lang tid, at der er et trekantet åbningsområde i hjørnet. Det var ikke særligt tydeligt, og det var et rent held at hun opdagede det.

Generelt

Både hos Anni, men også hos flere andre, har vi set at der ofte er store forskelle mellem det forventede

og det reelle. Flere gange ser vi en emballage blive valgt fordi brugeren tror at den er nem at åbne, for derefter at blive skuffet når det omvendte viser sig at være tilfældet.

Vi oplevede dog også det modsatte, hvor brugeren forventer at denne ikke kan åbne emballagen på normal vis, men det viser sig at det ikke var umuligt, og nogle gange endda nemt. Det vil sige at brugeren måske ville ty til et hjælpemiddel uden at forsøge på tiltænkt måde først. Dette er interessant i forhold til det videre arbejde.

CITATER

‘Hvis jeg ikke havde opdaget snippen, så havde jeg bakset med det længe’.

‘Hvis det går som jeg plejer kan jeg ikke få folien af!’

‘Mælken (skruelåget) er okay, men måtte gerne være lidt højere, men diameteren er god!’

‘På skruelåg handler det meget om størrelsen og friktionen i overfladen’.

‘Den her (øldåse) er jo den klassiske. Nu har mine fingre det ret godt, så kan jeg måske godt’

‘Det var ikke så slemt (åbner vinflaske med skruelåg)’

Lene Lau
Alder: 44 år

Sted: Århus

Job: Koordinator i
Selvhjælpsgruppen i
Skanderborg

Gigt: Meget gigt i specielt
hænderne, har haft det
hele livet.

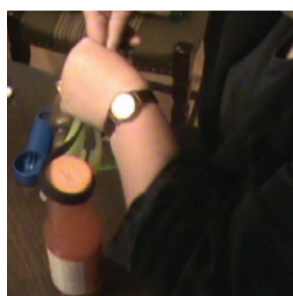
Civil status:
Gift, mand har også gigt

Fritidsinteresser: Aktiv i
Gigtforeningen

Dato for besøg:
03.11.08, kl. 15-18.30

Interviewer: Birgitte og
Henrik

“Kødpålæg er noget af det allerværste overhovedet, og jeg vælger det, der er nemmere at åbne!”

Lene Lau bor i Skødstrup, lidt uden for Århus. Huset er et mindre rækkehus, hvor hun, hendes mand og deres hund bor. Lene er hårdt ramt af gigt, og har en hjælper 55 timer om ugen. Hun arbejder 15 timer om ugen som koordinator i Selvhjælpsgruppen i Skanderborg. Derudover har hun en Bachelor i psykologi.

Lene er meget opmærksom på emballage og de problemer de giver i hverdagen. Hun siger direkte “Det BURDE ikke være nødvendigt med værktøj” og den holdning giver hun udtryk for flere gange i løbet af seancen. Hun bruger meget tænderne til at åbne med, og det går godt da hun, som hun selv siger, “har gode tænder”.

Om hjælpeværktøj
“Når det nu er sådan at det er nødvendigt, så er det noget jeg bruger fordi det letter mit liv.

Jeg vil ikke hele tiden gå og spørge min mand og min hjælper om hjælp”, fortæller Lene.

Derudover fortæller hun: “det giver mig frihed og selvhjulpethed at jeg har dem”

Torskerogn

Vi har handlet i Føtex, Skæring, og har blandt andet købt en dobbelt pakke med torskerogn. Det vil sige to metaldåser sammenholdt af en plastfolie. Lene løber allerede ind i problemer med folien, der er meget svær at få af. Hun kalder pakningen decideret åndsvag.

Hun fortæller faktisk at det var nemmere i gamle dage, hvor man kunne dreje dåsen op ganske langsomt, i modsætning til nu, hvor den skal åbnes ligesom en øldåse.

Hun får den åbnet, men det er ikke nemt, og det tager lang tid, og kræver tålmodighed og fantasi.

Kødpålæg

Lene betegner kødpålæg som noget af det allerværste. Hun har meget svært ved at åbne det, og det giver hende stor irritation. Hun vælger også ofte her at bruge tænderne. Når hun benytter tænderne risikerer hun dog at hun bider åbnesnippen i stykker, og så er emballagen bare endnu sværere at åbne.

Hun vælger ofte produkter fra, på grund af besværet med åbningen. Som hun siger “jeg gider det ikke”.

Generelt

Det er tydeligt at Lene er vant til at leve med sit handicap, og hun har derfor udviklet mange gode, men dog besværlige, metoder til at få produkterne åbnet.

Der var dog flere gange i løbet af dagen, hvor hun troede hun ikke kunne åbne noget, men det viste sig at det kunne hun

godt. Samtidig med at hun har mange metoder til at få åbnet emballagerne, så har hun også en markant holdning til dem. Det er IKKE irriterende at man skal benytte værktøj f.eks.

Hun er en engageret bruger, og en vi vil kunne drage nytte af senere i forløbet.

CITATER

‘Det burde ikke være nødvendig (om hjælpeværktøj)’.

‘Det giver mig frihed og selvhjulpethed (om hjælpeværktøj!’

‘Jeg åbner stort set alt med tænderne, og jeg har gode tænder!’

‘Det her, det er jo åndsvagt, ikke (om at åbne torskerogn)’.

‘Den her har en rigtig dum, lille snip, den er ikke til at få fat i (om yoghurt)’

‘Jeg gider det ikke (om kødpålæg hun vælger fra pga. emballagen)’

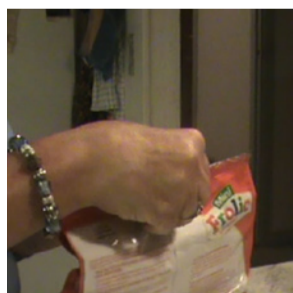

Tove Jepsen
Alder: 60 år
Sted: Århus
Job: Bibliotekar, Flexjob
Gigt: Ledegigt
Civil status:
Gift, mand pensioneret
Fritidsinteresser:?
Dato for besøg:
29.10.08, kl. 15-19
Interviewer: Birgitte og
Henrik

“Det kan ikke lade sig gøre, jeg kan overhovedet ikke få fat i noget!”

Tove Jepsen bor i Hjortshøj, nord for Århus. Hun bor i eget hus sammen med mand og hund. Til dagligt arbejder hun som bibliotekar på Statsbiblioteket i Århus. Hun har en aktiv hverdag med hus, have, mand, arbejde og hund.

Ligesom Lene er Tove vant til sit handicap, og har leget med det, det meste af sit liv.

Hun bruger hjælpværktøjer i hverdagen, men er ikke glad for det. Som noget specielt er hendes mest benyttede værktøj en nøddeknækker, som hun bruger til stort set alle låg. Generelt har vi set at de gigtramte finder på åbningsmetoder og værktøjer selv. Derudover benytter hun meget ofte en kniv, som hjælper. Vi oplevede flere farlige situationer, selvom Tove

forsikrede os om at det ikke var farligt!

Om børnesikring
“Det er helt umuligt for mig at åbne” Tove er ikke i stand til at åbne emballager med børnesikring. Hendes mand har filet på enkelte flasker, og så kan hun få dem åbnet. Vi spørger hende om det er det et trykke ned på låget, eller drejebewægelsen der er det svære. Hun svarer at det er kombinationen af de to bevægelser, der gør det umuligt for hende.

Kødpålæg
I løbet af samtalen åbner vi en del kødpålæg og foliepakninger generelt. Det er det samme mønster som tidligere vi ser. Snipperne har hun meget svært ved at få fat i, og der skal ofte bruges en kniv til at lirke pakningen op. Det er besværligt og

tager tid, samtidig med at Tove bliver irriteret. Den nye, smarte genlukningsemballage fra Trestjernet er smart, men hun kan ikke finde ud af at åbne den, da det ikke er anført hvad man skal gøre for at få den sidste del åbnet.

Skruelåg
“Det kan jeg ikke, joe, det kunne jeg godt!”

Tove kan godt åbne et skruelåg, hvis det har den rigtige størrelse og overflade - det må ikke være for småt. Ellers benytter hun ofte nøddeknækkeren til at åbne med.

Rengøringsartikler
Vi drøfter også rengøringsartikler med Tove.

Skyllemidler er ofte problematiske for Tove, da de har glatte (plastic) overflader og samtidig vejer en del. Derudover er

det også ofte at de ikke har et håndtag, og det, kombineret med vægten gør, at hun har meget svært ved at håndtere dem. Hvis der ikke er en hældetud, har hun meget svært ved at ramme den rigtige afdeling i vaske-maskinen.

Generelt
Snipper der er små, og ikke til at få fat på, skruelåg med en lille diameter og glat overflade og metalringe er alle åbningselementer Tove har det svært med, og som samtidigt er i størsteparten af de emballager vi har i Danmark. Som vi tidligere har set lærer også Tove at leve med sit handicap, men der er ingen tvivl om at hun har mange problemer med emballager i løbet af en dag.

CITATER

‘Det er stort set umuligt! (om at åbne emballage med børnesikring)’.

‘Det er “tryk ned og drej”, og det kan jeg ikke! (om at åbne emballage med børnesikring)’

‘Jeg åbner rigtigt meget med min nøddeknækker!’

‘Der er jo næsten ingenting at holde i (om at åbne hundemad i pose)’.

‘Den synes jeg er god! (om rengøringsmiddel på sprayflaske)’

‘Virkelig smart (om den nye tandbørste indpakning)’